

Bestuurster als 'bedrijvendokter'

Carla Peeters neemt volgende week het roer over bij GroenekruisDomicura. De 47-jarige interimbestuurster noemt zichzelf een 'bedrijvendokter'. En die lijkt hard nodig bij de Maastrichtse thuiszorgorganisatie, waar het afgelopen maanden behoorlijk rommelde. „Ik zie nu al dat we het beter doen“.

Door Serge Sekhuis

MAASTRICHT ■ Wat haar vooral opviel toen ze zeven maanden geleden voor het eerst binnenstapte bij de nieuwe opdrachtgever, was dat men bij GroenekruisDomicura (GKD) „wel met heel veel tegelijk bezig was“. Te veel, oordeelde de interimbestuurster, gehaald om de per 1 januari vertrekkende Marlène Jansberg bij te staan. Groenekruis was nog maar net gefuseerd met Domicura, of men trof alweer voorbereidingen voor een volgend samengaan, met Vivre. „Achteraf moet je constateren dat het bestuur zich heeft verkeken op wat dit allemaal inhield. Aan extra werk en kosten, maar vooral aan onzekerheid onder het personeel en de daaruit volgende onrust in de organisatie“.

Wegens onvoorzien langdurig ziekteverlof van haar medebestuurder stond Jansberg er tot Peeters' komst een jaar lang geheel alleen voor. Onterecht van de vakbonden en eigen ondernemingsraad om haar zo aan te vallen op wat er mis ging, vindt de nieuwe bestuurster. Jansberg kreeg het verwijt de kosten voor invoering van een QUC-mobile automatiseringssysteem uit de hand te hebben laten lopen en onvoldoende te hebben gedaan om het oplopend ziekteverzuim terug te dringen. Ze gaat met vervroegd pensioen. Dat het rommelt binnen GKD ontkennt haar opvolgster niet. Maar het zou intussen alweer een stuk beter gaan. Het aantal zieken daalt. En ook het tekort van 2 miljoen euro, dat Peeters een erfenis noemt van de fusie wordt langzaam weggewerkt. Of de 2500 medewerkers van de grootste thuiszorgaanbieder in Zuid-Limburg de toekomst even positief zien, is zeer de vraag. Dat geldt in het bijzonder de in oktober als 'te duur' weggezette huishoudelijke hulpen. Zij kregen te horen dat ze alleen kunnen blijven als ze vrijwillig loon inleveren. Andere opties zijn te hopen op een plek in een nieuw op te richten BV met schoonmaakbedrijf Vebego of als alpha-hulp zelfstandig aan de slag te gaan.

Het was Peeters die de collega's van de divisie HVZ deze boodschap verkondigde. Een klus waar ze het „dagen later nog lastig mee had“. Want zoals melden, dat vindt niemand leuk. Anderzijds weet ze als 'bedrijvendokter' dat „het nodig was“. Dingen die moeten, kun je beter

Carla Peeters. foto Peter Schols

niet uitstellen. De onderhandelingen met Vebege lopen nog en hoewel de contouren van samenwerking al duidelijker zijn, wordt een deal niet voor volgend voorjaar verwacht. De in 1960 in het Brabantse Steenberg geboren Peeters werkte eerder bij het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM). Ze ontwikkelde er vaccins tegen meningitis (nekkramp) en schopte het tot hoofd van de afdeling bacteriële vaccins. Tot ze verder wilde kijken. Het interimmanagement lonkt, tijdelijke bestuursfuncties. Ze laat zich scholen in een 'klasje' van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu. Werkt vervolgens bij collega's op het departement van Onderwijs en talrijke non-profitorganisaties, voordat ze vorig jaar, uit Rotterdam, terugkeert naar Brabant.

Met het succesvol reorganiseren van de afdeling kraamzorg bij een provinciale thuiszorgorganisatie verdient ze de pluspunten die haar eind april in Maastricht aan de slag hielpen. Tijdelijk. Maar dat wordt dus nu langer. In elk geval tot juli 2008, met mogelijkheid te verlengen.

Tot vorig jaar de baas van een eenmansbedrijf in de Randstad, nu van een organisatie in transitie met 2500 medewerkers en een veelvoud aan cliënten die, minder mondig dan gemiddeld, rekenen op continuïteit van hun vaak onmisbare zorg. Ze realiseert zich wat haar te wachten staat, de 'bedrijvendokter' zal zich ten volle moeten bewijzen. Bij uitstek eind volgend jaar, want dan krijgt de uitgestelde fusie met Vivre alsnog zijn be-

slag. GKD zal dan, haar basis uitbreidend met twintig verpleeg- en verzorgingshuizen, zorg van de wieg tot het graf kunnen leveren. Een mooi, maar bovenal verstandig streven, dat zich het best laat samenvatten met het woord 'risico-spreiding'. De strategie lijkt een gepast antwoord op de talrijke ontwikkelingen in de (thuis)zorg, in een stroomversnelling sinds invoering van de nieuwe Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). De wet, bedoeld om ouderen langer zelfstandig thuis te laten wonen en, met hulp van mantelzorgers, tot hogere leeftijd deel te laten nemen aan het maatschappelijk leven, heeft afgelopen maanden vooral negatief uitgedrukt voor de werkgelegenheid in de thuiszorg. Menig organisatie bleek in personele zin onvoorbereid op de snel wijzigende indicatiestelling.

Meer cliënten dan voorheen krijgen alleen nog basishulp in plaats van hulp met extra's. Ook bij GKD bracht dat flinke druk op de HVZ-divisie en ongerustheid bij de vakbonden over mogelijk ontslag voor honderden medewerkers. Nog is het zo ver niet gekomen, maar de vraag dringt zich wel op hoe de nieuwe bestuurster de toekomst van de (thuis)zorg ziet.

Even valt ze stil. Om vervolgens „zeker te weten dat er altijd thuiszorg nodig zal blijven“. Wel zal het allemaal complexer worden, voorspelt Peeters. De vergrijzing vraagt, ook omdat ziekenhuizen hun patiënten steeds eerder naar huis sturen, om innovatieve vernieuwing. „Nu al zien we dat ons technisch team het steeds drukker krijgt. Onze verplegenden leren hoe ze infusen moeten aanleggen en omgaan met mensen die bijvoorbeeld een borstprothese hebben aangemeten gekregen. Daar zit groei. Ook verstevigen we de contacten met de huisartsen, om onze positie in eerstelijns zorg zekerder te stellen“.

Een punt van zorg over de zorg van de toekomst is wel dat de cliënten winnen aan gewicht. „Nu al moeten er regelmatig twee verzorgenden naar één cliënt, omdat ie te zwaar is om alleen te tillen. Het aantal collega's met klachten aan het bewegingsapparaat stijgt, ik wil nog onderzoeken in hoeverre dat ligt aan de eigenwijsheid de beschikbare tilliften niet te gebruiken, maar het verontrust me hoe dan ook. Net zoals trouwens de vergrijzing in eigen gelederen, bijvoorbeeld onder de verzorgenden B ligt de gemiddelde leeftijd boven de 50. Er moeten snel wat jongere mensen bij komen“. Carla Peeters, ongehuwd en kinderloos, vindt haar verpozing in sportieve hobby's. Fietsen is de grootste. Een korte coupe past daarbij, dat spaart tijd 's ochtends voor de spiegel. Tijd die ze liever besteedt aan haar taken, want interimmanagement kan veel vergen van een mens die staat op topprestaties.

Om het evenwicht in al die spanningen eens goed voor zichzelf te overwegen, wandelde de bestuurster vorig jaar de volle 870 kilometer over de Camino naar het Spaanse bedevaartsoord Santiago de Compostella. In de zuidelijkste stad van Nederland, dat zijn bourgondisch én kerkelijk karakter volgens Peeters deelt met Spanje, denkt ze nog regelmatig dankbaar terug aan die drie maanden lange tocht. Ze geniet van Maastricht, in zoveel opzichten aangenamer dan het zakelijke, harde Rotterdam. Op weg naar Santiago ook, maakte ze de balans van haar leven op. Wat heb ik gedaan en wat wil ik nog? Ze kan zich, voorzichtig, voorstellen dat ze hier, in het Limburgse, wat langer wil blijven dan op vorige tijdelijke posten. „Zeker als ik er van overtuigd ben dat de thuiszorg hier prima is geregeld.“